Küçük Yaban Domuzunun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Yaban Domuzunun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş, güneşli savanada küçük bir yaban domuzu tek başına yaşıyordu. Sıcak gri-kahverengi, kıllı bir derisi, kum rengi bir burnu ve iki minik kıvrık dişi vardı. Yürürken kocaman sarkık kulakları sallanıyor, püsküllü kuyruğu sinekleri kovalıyordu. Neşeli, utangaç bir gülümsemesi vardı ama paylaşacak kimsesi yoktu. "Keşke bir arkadaşım olsaydı," diye iç çekti, uzun otların salınışını izlerken.

Savana hayat doluydu. Kuşlar dikenli ağaçlarda şarkı söylüyor, kelebekler sarı çiçeklerin üzerinde dans ediyordu. Küçük yaban domuzu hepsini izledi ama kendini yalnız hissetti. Tozun içinde sürüklenerek yürür, minik toynaklarıyla küçük taşları tekmelerdi. "Herkesin birisi var," diye düşündü. "Benden başka herkesin." Gölgeli bir akasya ağacının altına oturdu ve uzun, yavaş bir nefes verdi.

Tam o sırada küçük, ince bir yaratık yanından hızla geçti. Açık kahverengi tüyleri ve krem rengi karnı olan bir firavun faresiydi. Uzun, ince bedeni bir fısıltı gibi hareket ediyor, parlak kehribar gözleri ışıldıyordu. "Merhaba!" diye seslendi, ince kıvrık kuyruğu kıvrılarak. "Neden tek başına oturuyorsun?" Yaban domuzu gözlerini kırpıştırdı. "Yalnızım," dedi. "Arkadaş edinemeyecek kadar yavaşım." "Yavaş mı?" diye güldü firavun faresi. "Ben hızlıyım ve bence sen mükemmelsin!"

Firavun faresi kendini Pip olarak tanıttı ve hevesli bir gülümsemeyle gülümsedi. "Gizli bir yer biliyorum," dedi. "Termit tepelerinin ötesinde saklı bir vadi. Orada bir dere, bir incir ağacı ve her şey var!" Yaban domuzunun küçük kara gözleri dostça bir parıltıyla büyüdü. "Gerçekten mi? Gidebilir miyiz?" diye sordu. "Beni takip et!" dedi Pip ve ileri atıldı. Yaban domuzu sarkık kulakları zıplayarak onun peşinden koştu.

Uzun otların arasından koştular ama yaban domuzu kısa sürede geride kaldı. "Beni bekle!" diye soludu. Pip durdu ve arkasına baktı. "Hadi, ağırkanlı!" diye nazikçe takıldı. Sonra gülümseyip, "Birlikte gidelim," dedi. Adımlarını onunkine uydurmak için yavaşlattı. Yaban domuzu içinin ısındığını hissetti. "Teşekkür ederim," dedi. "Bir arkadaşım olmasına alışkın değilim." Pip'in parlak kehribar gözleri yumuşadı. "Artık var," dedi.

Savananın kenarında kayalık bir sırt yollarını kesti. "Nasıl aşacağız?" diye sordu yaban domuzu. Pip tırmanmayı denedi ama kısa bacakları kaydı. "Ben çok küçüğüm!" dedi. Yaban domuzu sağlam bedenine baktı. "Hızlı değilim ama güçlüyüm," dedi. "Sırtıma çık." Pip onun kıllı derisine atladı, o da homurdanıp kayaları tırmandı ve zirveye ulaştılar.

Öbür tarafta yer, yemyeşil bir vadiye doğru iniyordu. "Başardık!" diye sevindi Pip. Ama iniş diktir. Pip'in ince kıvrık kuyruğu titredi. "Yolu göremiyorum," dedi. Yaban domuzunun küçük gözleri kısıldı. "Kokusunu alıyorum," dedi. "Burnumu takip et." Toprağı koklayarak önden gitti, Pip de hemen arkasından geldi. "İyi bir rehbersin," dedi. O da utangaç gülümsemesini gösterdi.

Aşağıda, vadide bir dere düz taşların üzerinden şırıldıyordu. İncir ağaçları geniş dallarını yaymış, parlak çiçekler otların arasına serpilmişti. "Çok güzel!" diye fısıldadı yaban domuzu. Pip suya koştu ve krem rengi karnını ıslattı. "Gel içeri!" diye seslendi. Yaban domuzu yavaşça suya girdi, serin su sıcak gri-kahverengi derisine çok hoş geldi. Gülüp oynadılar, vadi neşeleriyle yankılandı.

Aniden havayı yüksek bir vızıltı doldurdu. Bir arı sürüsü kızmıştı çünkü Pip kovanlarına fazla yaklaşmıştı. "Kaç!" diye bağırdı Pip. Hızla kaçtı ama yaban domuzu çok yavaştı. Arılar sarkık kulaklarının etrafında vızıldadı. "İmdat!" diye bağırdı. Pip geri döndü. "Çabuk, uzun otların içine!" diye bağırdı. Onu sık bir öbek otun içine götürdü ve arılar uçup gidene kadar saklandılar.

"Kıl payı kurtulduk," diye soludu yaban domuzu. "Geri döndüğün için teşekkür ederim." Pip sırıttı. "Arkadaşlar arkadaşlarını geride bırakmaz," dedi. Yaban domuzu mutlu bir sıcaklık hissetti. "Benim için fazla hızlı olacağını sanmıştım," dedi. Pip başını salladı. "Hızlı olmak her şey değildir," dedi. "Sen cesur ve sağlamsın. Bunu seviyorum." Otların içinde yan yana oturup soluklandılar.

Güneş batmaya başlayınca eve dönmeye karar verdiler. Ama loş ışıkta vadi yolunu bulmak zordu. Yaban domuzunun küçük gözleri iyi göremiyordu. "Korkuyorum," diye itiraf etti. Pip burnuna nazikçe bir pati koydu. "Karanlıkta görebilirim," dedi. "Kehribar gözlerim keskindir. Beni takip et." Küçük bir bayrak gibi kıvrık kuyruğuyla yolu göstererek onu adım adım yönlendirdi.

Sırta geri tırmandılar, Pip yaban domuzunun sağlam sırtına binmişti. "İyi bir takımız," dedi. Yaban domuzu başını salladı. "Sen hızlısın, ben güçlüyüm," dedi. "Birbirimize yardım ediyoruz." Savanaya vardıklarında yıldızlar pırıldıyordu. "Benimle kalır mısın?" diye sordu yaban domuzu. "Her gün," dedi Pip. "Sen benim arkadaşımsın ve farklı olmak özeldir."

Yaban domuzunun püsküllü kuyruğu mutlulukla sallandı. "Eskiden yavaş olmanın kötü olduğunu düşünürdüm," dedi. "Ama şimdi biliyorum ki bu sadece benim. Ve sen yine de beni seviyorsun." Pip gülümsedi. "Seni yine de sevmiyorum," dedi. "Seni kim olduğun için seviyorum. Sarkık kulakların, minik dişlerin, iyi kalbin." Yaban domuzu her yanının ısındığını hissetti. "Ben de senin hızlı ayaklarını ve parlak gözlerini seviyorum," dedi.

O günden sonra küçük yaban domuzu bir daha hiç yalnız kalmadı. O ve Pip savanayı birlikte keşfettiler, otların arasında koştular ve derede su sıçrattılar. Bazen Pip ileri atılır, sonra onu beklerdi. Bazen o, Pip'i sırtında taşırdı. Gülüp oynadılar ve sırlarını paylaştılar. Birbirleri olduğu için her gün daha güzeldi.

Diğer hayvanlar da arkadaşlıklarını fark etti. "Yavaş bir yaban domuzu ile hızlı bir firavun faresi nasıl arkadaş olabilir?" diye sordu bir zürafa. Pip sırıttı. "Çünkü aynı olmak zorunda değiliz," dedi. Yaban domuzu başını salladı. "Farklı olmak özeldir," dedi. "Her günü bir maceraya dönüştürür." Ve birlikte tırıs tırıs uzaklaştılar; yaban domuzunun sarkık kulakları zıplıyor, Pip'in kıvrık kuyruğu güneşte kıvrılıyordu.

Yani günün birinde güneşli savanayı ziyaret ederseniz, minik dişleri olan yuvarlak bir yaban domuzu ile parlak kehribar gözlü ince bir firavun faresi arayın. Birlikte olacaklar; ya gizli bir vadiyi keşfedecekler ya da bir incir ağacının altında dinlenecekler. Ve size mutlu gülümsemelerle, arkadaşlığın en güzel olduğu zamanın, her birinizi farklı kılan şeyi kutladığınız zaman olduğunu söyleyecekler. Ve bir arkadaşla geçen her gün, paylaşmaya değer bir gündür.